

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/40/2020
Identifikačné číslo spisu: 3112218053
Dátum vydania rozhodnutia: 10.11.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3112218053.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Ladislava Górásza, v spore žalobcu B. U., bytom v F., L.. Š. XXXX/X, zastúpeného advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária JUDr. Marek Doktor, s.r.o., so sídlom v Trenčíne, Legionárska 7735/31B, IČO: 52 536 891, proti žalovanej I. L., bytom v F., T. XXXX/XX, zastúpenej advokátkou JUDr. Máriou Cagalovou, so sídlom v Novom Meste nad Váhom, Poľovnícka 10, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 22 C 169/2012, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 18. júla 2019 sp. zn. 27 Co 179/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 09. apríla 2018 č. k. 22 C 169/2012-656 vo výroku I. vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov - strán sporu tak, že do výlučného vlastníctva žalovanej prikázal nehnuteľné a hnutel'né veci bližšie špecifikované vo výrokovej časti rozhodnutia. Vo výroku II. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 18.532,12 € ako rozdiel v prevzatých hodnotách, do 6 mesiacov po právoplatnosti rozsudku. Vo výroku III. rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 143, § 145 ods. 1 a § 150 Občianskeho zákonníka. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že posledných 7 rokov z 23 rokov trvajúceho manželstva boli medzi stranami sporu hádky a nedorozumenia ohľadne alkoholizmu žalobcu a jeho finančným prispievaním do domácnosti malými sumami, ktoré si následne so súhlasom žalovanej vybral a mal použiť prevažne na alkohol. Nesporné bolo, že žalobca iba občas robil malé nákupy a platil každý rok daň z nehnuteľností a iba raz poplatok za odvoz odpadu. Minutie súm iba na alkohol žalobca poprel. Zároveň bolo nesporné, že žalobca zarobil menej ako pomocný geodetický pracovník v porovnaní so žalovanou ako účtovníčkou, ktorá si privyrábala ešte aj brigádami za účelom financovania potrieb domácnosti a rodiny a štúdia detí. Okrem toho mal súd za nepochybné, že uvedený spôsob používania

spoločných prostriedkov žalobcom bol umožnený alebo tolerovaný žalovanou celú túto dobu. Súd uviedol, že žalobcovi je možné vytknúť, že napriek svojim zníženým zárobkovým možnostiam míňal spoločné prostriedky aj na požívanie alkoholu v pohostinstvách, čo samotný žalobca celkom nevyviedol a svedkyne potvrdili (v určitom období takmer denne). Súd na základe uvedeného dospel k záveru, že vzhľadom na to, ako sa žalobca (ne)pričinil o nadobudnutie spoločného majetku a (ne)staral sa o potreby domácnosti rodiny, je možné v zmysle § 150 Občianskeho zákonníka a súdnej praxe znížiť podiel žalobcu o 15 % z polovičného (rovného) podielu, teda na 35 %. Podľa § 150 Občianskeho zákonníka súd vyporiadal hnutelné a nehnuteľné veci patriace do BSM, tak, že so súhlasom strán sporu ich prikázal do výlučného vlastníctva žalovanej. Súd nevyporiadal úver žalobcu z dôvodu, že nie je spoločným dlhom oboch manželov, ale ide o výlučný dlh žalobcu a tento z neho nekúpil žiadnu hnutelnú vec. Nehnuteľnosť - byt súd prikázal do vlastníctva žalovanej v zostatkovej hodnote 50.300 €, s povinnosťou výplaty 35 % podielu žalobcu z tejto sumy, t. j. 17.605 € ako rozdielu v prevzatých hodnotách. Hnuteľné veci - zariadenie bytu v celkovej zostatkovej hodnote 400 € súd prikázal žalovanej s povinnosťou výplaty 35 % podielu žalobcu z tejto sumy, t. j. 140 € ako rozdielu v prevzatých hodnotách. Hnuteľnú vec - motorové vozidlo v zostatkovej hodnote 4.349 € súd prikázal do vlastníctva žalovanej, s povinnosťou výplaty 35 % podielu žalobcu z danej sumy, t. j. 1 522,15 € ako rozdielu v prevzatých hodnotách a s povinnosťou žalobcu úhrady žalovanej v rozsahu 65 % súm, ktoré vložila zo svojich výlučných prostriedkov po odpočítaní amortizácie, t. j. vo výške 735,03 € do spoločnej veci. Po započítaní súm tak žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 787,12 €. Celkovo tak súd žalovanej uložil zaplatiť žalobcovi sumu 18.532,12 €. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 257 CSP. Proti uvedenému rozhodnutiu podali odvolanie žalobca aj žalovaná.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 18. júla 2019 sp. zn. 27 Co 179/2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa stotožnil s vecne správnym odôvodnením súdu prvej inštancie, keď skutkové a právne závery súdu prvej inštancie považoval za správne. Dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, dospel k správnym skutkovým zisteniam, vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil. Odvolací súd považoval odvolacie námietky žalobcu a žalovanej za nedôvodné. Na doplnenie správnosti dôvodov odvolací súd uviedol, že žalobca a žalovaná v nimi podaných odvolaniach predovšetkým namietali nesprávnosť použitia výnimky z princípu parity podielov pri vyporiadaní BSM. Žalobca mal za to, že neexistujú okolnosti odôvodňujúce výnimočnú aplikáciu inštitútu disparity veľkosti podielov pri vyporiadaní BSM a žalovaná mala za to, že disparita podielov 65:35 nie je spravodlivá, domáhala sa prikázania vecí z BSM do svojho výlučného vlastníctva bez povinnosti finančného vyrovnania. Odvolací súd dospel k záveru, že dôvody vedúce k disparite podielov v danej veci existujú, keď žalovaná preukázala okolnosti, ktoré vzhľadom na úvahu prvoinštančného súdu vyústili k odchýleniu sa od zásady rovnosti podielov manželov na vyporiadavanom BSM. Súd prvej inštancie tieto okolnosti špecifikoval v odôvodnení rozhodnutia, prihliadol na ne a vyhodnotil ich v súlade s ustálenou súdnou praxou tak, že tieto odôvodňovali rozhodnutie o zmene veľkosti podielov pri vyporiadaní BSM v prospech žalovanej 65 % a v prospech žalobcu 35 %. Uviedol, že aj keď miera zavinenia rozvratu manželstva nie je dôvodom pre modifikáciu výšky podielov pri vyporiadaní zaniknutého BSM, konanie žalobcu, ktoré mohlo negatívne ovplyvniť spolužitie manželov (častá zmena zamestnania žalobcu, obdobie nezamestnanosti, požívanie alkoholických nápojov), môžu viesť k úvahe o odklone rovnosti podielov, nakoľko aj v danej veci sa významným spôsobom premietli do hospodárenia so spoločným majetkom a do starostlivosti o rodinu. Aj odvolací súd dospel na základe skutočností zistených z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie k záveru, že spravodlivým v danej veci je rozdelenie spoločného majetku strán sporu disparitou podielov v prospech žalobcu 35 % a v prospech žalovanej 65 %. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 2 CSP.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolaťka“). Namietala, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). K uvedenému porušeniu práva na spravodlivý proces malo dôjsť nesprávnym postupom súdu, ktorý spočíval v nenariadení vypracovania kontrolného znaleckého posudku. Namietala, že rozhodnutie

odvolacieho súdu vychádzalo z neúplného a nesprávne zisteného skutkového stavu z dôvodu, že tento nepostupoval pri vykonaní dokazovania v súlade s príslušnými ustanoveniami CSP. Podľa jej názoru mal odvolací súd dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakovať, pretože súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym zisteniam. Rozhodnutia súdov považovala za nedostatočne odôvodnené, nedávajúce odpoveď na všetky skutkovo a právne relevantné otázky, súdy neuviedli, prečo nevykonali žalovanou navrhnutý dôkaz na vyhotovenie kontrolného znaleckého posudku na zistenie skutočnej hodnoty ceny bytu, pričom v súvislosti s touto námietkou poukázala na jej odvolanie voči uzneseniu o priznaní odmeny znalcom, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím krajského súdu, ktorý sa v danom rozhodnutí vysporiadal iba s priznanou náhradou a vôbec nerozhodol o odvolaní voči samotnému posudku. Keďže v tomto rozhodnutí krajský súd nerozhodol o odvolaní voči vypracovanému znaleckému posudku, došlo k zaťaženiu konania vadou, čím došlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý súdny proces, keďže jej bola upretá možnosť skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov. Dovolateľka zároveň namietala nesprávne právne posúdenie veci súdom odkazujúc na ustanovenie § 421 ods. 1 CSP. Namietala, že súd nerešpektoval zásady vyporiadania BSM podľa § 150 Občianskeho zákonníka. Mala za to, že nesprávne právne posúdenie veci spočíva v časti stanovenia hodnoty bytu, v znížení podielu žalobcu na vyporiadanie iba o 15 %, v chybnom určení výšky výplaty u osobného automobilu, a tým aj výšky vyrovnávacieho podielu. Žiadala, aby dovolací súd rozhodnutia odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne, aby rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil tak, že prikáže do výlučného vlastníctva žalovanej všetky hnutelné a nehnuteľné veci uvedené v rozsudku súdu prvej inštancie bez povinnosti výplaty žalobcovi.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu považoval dovolanie žalovanej za nedôvodné a navrhoval, aby ho dovolací súd odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu - žalovaná, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 ods. 1 CSP.

7.1. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

7.2. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8.1. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

8. 2. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne

posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolať vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod (1 Cdo 17/2019, 2 Cdo 225/2018, 3 Cdo 142/2018, 4 Cdo 10/2018, 5 Cdo 9/2019, 7 Cdo 1/2018, 8 Cdo 94/2018). V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolať vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Dovolaťka v prvom rade vyvodzovala prípustnosť podaného dovolania na základe ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolaťka, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovanej, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

12. Žalovaná namietala, že procesným postupom súdov nižšej inštancie došlo k zásahu do jej práva na spravodlivý súdny proces. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Nesprávnym procesným postupom v zmysle § 420 písm. f/ CSP sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania vecí (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017, 8 Cdo 85/2018). Pojem „procesný postup“ nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu; je ním len samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 220/2017, 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 35/2018, 8 Cdo 56/2017, 1 VCdo 2/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru odvolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval ústavný súd (I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018), nezistil však žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní nemajúci oporu v zákone.

14. V danom prípade žalovaná v súvislosti s vadou § 420 písm. f/ CSP namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú rozhodovaciu prax, v zmysle ktorej namietaný nedostatok odôvodnenia bez ďalšieho (až na výnimky) nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (pozri R 2/2016). V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú

znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

15. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštancného súdu, nemožno považovať za neodôvodnený. V prejednávanej veci sa odvolací súd v odôvodnení svojho (dovolaním napadnutého) rozhodnutia v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci. Odvolací súd konštatoval správnosť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v podstatných bodoch naň odkázal. Zároveň sa vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami (bod 9. a nasl. rozsudku). K námietke dovolateľky ohľadom nedostatočného odôvodnenia súdu spočívajúceho v absencii zdôvodnenia nenariadenia kontrolného znaleckého posudku na zistenie všeobecnej hodnoty ceny bytu a nevysporiadaním sa s jej námietkami k znaleckému posudku B. T., dovolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie (body 16. až 24.), z ktorého vyplýva, že v konaní bol vyhotovený znalecký posudok zo 16. decembra 2015 znalcom B. C. T., s ktorého závermi žalovaná nesúhlasila. Žalovaná následne v konaní predložila súkromný znalecký posudok z 10. mája 2017 vyhotovený znalcom B. C. R.. Na pojednávaní dňa 15. novembra 2017 súd vypočul oboch znalcov za účelom odstránenia rozporov v ich znaleckých posudkoch. Obaja znalci následne vyhotovili dodatky k ich znaleckým posudkom. Žalovaná nemala námietky iba k Dodatku č. 1 k znaleckému posudku B. R., nenavrhol kontrolné znalecké dokazovanie, pričom strany sporu následne zhodne uviedli, že súd môže vychádzať zo všeobecnej hodnoty bytu podľa znaleckého posudku B. R. vo výške 50.300 €.

15.1. Súd tak nebol povinný zdôvodniť, prečo nenariadil vyhotovenie ďalšieho znaleckého posudku (poznámka dovolacieho súdu: Civilný sporový poriadok už explicitne neobsahuje možnosť preskúmania znaleckého posudku iným znalcom, tzv. kontrolný znalecký posudok tak, ako bolo upravené v § 127 ods. 2 OSP, avšak nevylučuje, aby bol podaný ohľadom posúdenia tých istých skutočností ďalší znalecký posudok), keďže žalovaná uvedené v konečnom dôsledku súdu nenavrhol, pričom súhlasila, že pri určení všeobecnej hodnoty bytu možno vychádzať z posudku B. R. (tým pádom akékoľvek predchádzajúce námietky žalovanej ohľadom posudku B. T., ako aj vykonanie prípadného ďalšieho znaleckého dokazovania za účelom určenia všeobecnej hodnoty bytu stratili relevanciu).

15.2. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa. Žalovaná tak neopodstatnene namietala existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

15.3. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

16. Dovolateľka ďalej namietala, že odvolací súd mal v danej veci zopakovať dokazovanie, pretože súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym zisteniam. Treba dodať, že podľa § 384 ods. 1 CSP odvolací súd sám zopakuje dokazovanie v potrebnom rozsahu, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. V danom spore sa ale odvolací súd stotožnil so skutkovými závermi súdu prvej inštancie, preto nemal dôvod dokazovanie zopakovať (§ 384 ods. 1 CSP). Neopodstatnená je preto aj v tejto súvislosti námietka žalovanej, že postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

17. K námietkam dovolateľky týkajúcich sa rozhodnutia odvolacieho súdu (uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 30. marca 2016, sp. zn. 6 Co 156/2016) o znalečnom, ktorým podľa dovolateľky nerozhodol aj o odvolaní voči samotnému znaleckému posudku, považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že pokiaľ v dovolaní proti rozsudku odvolacieho súdu žalovaná mienila namietat' nesprávne závery rozhodnutia odvolacieho súdu o znalečnom, dovolací súd sa týmito námietkami nemohol zaoberať, nakoľko boli vznesené vo vzťahu k rozhodnutiu súdu, ktoré nebolo predmetom dovolacieho prieskumu, resp. napadnuté mimoriadnym opravným prostriedkom. Pokiaľ dovolateľka mienila v tejto súvislosti namietat', že sa sudy nevysporiadali s jej námietkami voči znaleckému posudku Ing. Hrabovského, dovolací súd poukazuje na bod 15. tohto rozhodnutia.

18. Dovolateľka v dovolaní v súvislosti s vadou podľa § 420 písm. f/ CSP zároveň namietala aj neúplné a nesprávne zistenie skutkového stavu súdmi nižšej inštancie, ako aj, že sudy nevykonali všetky navrhnuté dôkazy. Najvyšší súd uvádza, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (v tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, R 6/2000, ako aj na rozhodnutia 1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval už ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neutržateľnosti (II. ÚS 465/2017). Rovnako prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

19. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, preto dovolanie v tejto časti ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

20. Žalovaná ďalej namietala, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Prípustnosť dovolania vyvodzovala bez ďalšieho z § 421 ods. 1 CSP. K tomu dovolací súd uvádza nasledovné:

21. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

22. Dovolací súd v prvom rade uvádza, že otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Je potrebné však zdôrazniť, že otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť výlučne iba tá právna otázka, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie.

22.1. Pokiaľ v dovolaní absentuje vyššie uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (1 Cdo 150/2018, 2 Cdo 185/2018, 3 Cdo 74/2017, 4 Cdo 235/2016, 5 Cdo 16/2017, 6 Cdo 6/2018, 7 Cdo 254/2018, 8 Cdo 191/2018).

22.2. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa ustálila na názore, podľa ktorého sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, ale významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP (m. m. 3 Cdo 28/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 50/2017, 8 Cdo 78/2017, 9 Cdo 8/2020).

23. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, o d vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (por. sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 a 8 Cdo 95/2017, 9 Cdo 72/2020). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania. Pokiaľ by dovolací súd nebral do úvahy absenciu náležitostí prípustnosti dovolania a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum, priečiaci sa nielen koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Postup dovolacieho súdu by v takom prípade porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

24. Rozhodnutiu všeobecného súdu vo veci samej v civilnom sporovom konaní predchádza činnosť, v rámci ktorej súd rieši celý rad otázok, ktoré majú rôzny význam pre rozhodnutie. Na podklade ich postupného riešenia civilný súd niektorým otázkam priznáva relevanciu, iné posudzuje ako bezvýznamné pre svoje rozhodnutie. Vzhľadom na dovolaciu argumentáciu žalovanej treba zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, nie „ďalšie odvolanie“ (2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 67/2017, 9 Cdo 72/2020). Dovolací súd nesmie byť vnímaný ako ďalší „odvolací súd“, ktorý by mohol a mal podrobiť posúdeniu všetko, čím sa zaoberal súd prvej a druhej inštancie. Z povahy dovolania a dovolacieho konania vyplýva, že najvyšší súd nemôže posudzovať všetky procesnoprávne a hmotnoprávne otázky, ktoré pred ním riešili tieto súdy (inak by sa stieral rozdiel medzi prvoinštančným, odvolacím a dovolacím konaním).

25. Dovolateľ, ktorý vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 CSP, zaťažuje procesná povinnosť jednoznačným a určitým spôsobom zadefinovať tzv. dovolaciu otázku, ktorú odvolací súd riešil nesprávne (m. m. 1 Cdo 162/2018, 3 Cdo 141/2018, 4 Cdo 37/2017, 5 Cdo 190/2018, 8 Cdo 14/2018) a zároveň uviesť, ktorý z predpokladov uvedených v tomto ustanovení zakladá prípustnosť ním podaného dovolania (1 Cdo 150/2018, 2 Cdo 185/2018, 3 Cdo 52/2017, 7 Cdo 50/2018, 8 Cdo 130/2018). Tejto požiadavke zodpovedá i povinnosť vyjadrená v § 429 CSP v spojení s čl. 11 ods. 2 Základných princípov CSP. Splnením týchto procesných povinností vytvára pre dovolací súd podklad, ktorý je nevyhnutne potrebný pre posúdenie prípustnosti dovolania a prípadne (pokiaľ dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je prípustné) tiež pre zameranie meritórneho dovolacieho prieskumu.

26. V danom prípade žalovaná prípustnosť dovolania vyvodzovala bez ďalšieho z § 421 ods. 1 CSP, pričom dovolací dôvod bližšie nevymedzila, keďže neuviedla, ktorý z predpokladov uvedených v tomto ustanovení zakladá prípustnosť ňou podaného dovolania. Žalovaná sa nestotožnila s rozhodnutím odvolacieho súdu, podrobila ho kritike a polemizovala s jeho závermi, pričom namietala, že nesprávne právne posúdenie veci súdom spočíva v nerešpektovaní zásady vyporiadania BSM podľa § 150 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti žalovaná namietala stanovenie hodnoty bytu, nesprávne zníženie podielu žalobcu na vyporiadanie iba o 15 %, ako aj chybné určenie výšky výplaty u osobného automobilu, a tým aj výšky vyrovnávacieho podielu.

27. Dovolací súd dospel k záveru, že v odôvodnení dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, absentuje uvedenie relevantnej právnej otázky zásadného právneho významu, ktorú odvolací súd riešil nesprávne, ako aj konkretizácia dovolacieho dôvodu, t. j. odôvodnenie odklonu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), uvedenie otázky právneho významu, ktorá nebola dosiaľ v rozhodnutiach dovolacieho súdu riešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), ako aj poukázanie na rozhodnutia, ktorými dovolací súd rozhodoval v predmetnej právnej otázke rozdielne (§

421 ods. 1 písm. c/ CSP), čo obsahovo a významovo nezodpovedá požiadavkám pre vymedzenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP.

28. Z uvedeného je zrejmé, že nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum, nakoľko obsah dovolania a vymedzenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP nemalo zákonom vyžadované náležitosti. Pokiaľ by dovolací súd za tohto stavu nebral do úvahy absenciu náležitostí prípustnosti dovolania a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum, priečiaci sa nielen všeobecnej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétnemu cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Postup dovolacieho súdu by v takom prípade dokonca porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

29. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že argumentácia dovolateľky, týkajúca sa § 421 ods. 1 CSP, je nedostatočná a nie je v podanom dovolaní vymedzená spôsobom zodpovedajúcim § 431 až § 435 CSP. Uzavrel preto, že na podklade dovolania žalovanej nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd v tejto časti odmietol podané dovolanie podľa § 447 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

30. Najvyšší súd na základe uvedeného, dovolanie žalovanej, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné (§ 447 písm. c/ CSP), a ktorého dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP (§ 447 písm. f/ CSP), odmietol.

31. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

32. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.